

Čís. 183 dis.

Disciplinárny súd môže pokračovať proti advokátovi bez ohľadu na to, či obvinený advokát bol pre svoj čin aj riadnym súdom poriadkovým trestom potrestaný, alebo nie.

(Rozh. zo dňa 11. decembra 1933, Ds III 54/32.)

Advokát Dr. A. B. ako správca konkurznej podstaty, hoci bol opätovne vyzvaný, nepredostrel konkurznému súdu vyúčtovanie. Súd mu za to uložil poriadkovú pokutu a oznámil ho pre liknavosť advokátskej komore. Disciplinárny súd prvej stolice uznal obvineného advokáta vinným disciplinárnym previnením podľa § 69 lit. c) adv. zák.

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov potvrdil rozsudok disciplinárneho súdu prvej stolice.

D ô v o d y:

Proti rozsudku súdu prvej stolice podal odvolanie obvinený čo do viny. Odvolateľ namieta, že súd prvej stolice prekročil vraj obžalobu, lebo vraj odsúdil ho pre iný čin, než pre ktorý krajský súd podal sťažnosť. Táto obhajoba je však bezzákladná, lebo základom pokračovania bola obžaloba žalobcu komory a rozsudok bol vynesенý o predmete určenom v obžalobe. Taktiež mylný je názor obvineného, že nemôže byť aj disciplinárne potrestaný pre taký čin, pre ktorý konkurzný súd ho už pokutoval. Účel disciplinárneho pokračovania je iný než účel konkurzného pokračovania, preto disciplinárny súd môže pokračovať proti advokátovi bez ohľadu na to, či obvinený bol pre svoj čin poriadkovým trestom aj riadnym súdom trestaný, alebo nie. Z konkurzných spisov vysvitá, že obvinený ako správca konkurznej podstaty predostrel síce svoj účet, avšak urobil to porušením predpisu § 161 zák. čl. XVII:1881 opozdene len po opätovných urgenciách súdu, a aj vtedy po prvé len v takej forme, ktorá podľa pravoplatného rozhodnutia príslušného súdu nezodpovedala zákonu. Svojím opomenutím preukázal obvinený vo veci jemu sverenej značnú liknavosť a opozdilosť, preto nemýlil sa súd prvej stolice, keď ho za vinného uznal z disciplinárneho previnenia podľa bodu c) § 69 adv. zák. Bolo tedy treba potvrdiť rozsudok súdu prvej stolice.

Čís. 184 dis.

Pro posouzení, zda jednání advokáta je na úkor cti a vážnosti stavu, je rozhodné jen, jak se jeví jednání třetím osobám tím dotčeným.

Pohrůžka trestním oznámením není o sobě zlehčením cti a vážnosti stavu, je-li advokát přesvědčen, že trestný čin, jehož udáním hrozeno, byl spáchán a způsobil škodu, o jejíž náhradu jde.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, Ds II 2/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl po ústním líčení v kárné věci proti Dru Aloisu L-ovi, kandidátu advokacie ve V. K., odvolání zástupce advokátní komory z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 12. prosince 1931, pokud jím byl Dr. Alois L. zproštěn z obžaloby pro přečin zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání jest potud v právu, pokud napadá názor, jímž v kárném nálezu bezprostředně odůvodněn závěr, že kárná rada nemohla v jednání obviněného spatřovati zažalovaný kárný přečin v ohledu subjektivním, totiž názor, že obviněný poslal dopis inkriminovaného obsahu spíše jako jeden z poškozených, než jako koncipient advokáta S-a. Neboť rozhodným pro posouzení, zda je některé jednání na úkor cti a vážnosti stavu, jehož příslušníkem jest osoba, jež dotčené jednání předsevzala, je jen, jak se jeví dotčené jednání třetím osobám tím dotčeným, a tu zjišťuje sám kárný nález, že inkriminovaný dopis je na první stránce opatřen razítkem Jana S-a (advokáta a obhájce ve věcech trestních ve V. K.) a na místě podpisu opatřen opět razítkem »S.«. Dle podoby, kterou takto dopisu obviněný dal, nemohli příjemci dopisu v něm shledati projev obviněného jakožto jednoho z poškozených, nýbrž jen projev advokáta S-a. Než vyvrácený takto názor není jediným důvodem uvedeného konečného závěru. Jestli před ním v kárném nálezu uvedeno, že inkriminovaný dopis byl odpovědí, ovšem ne zrovna jemnou (»v rukavičkách«) na postup bratří L-ových, kteří šli na bratry L-ovy s vyloženě podvodnou smlouvou, o které předem věděli, že ji nemohou splniti; a dále vyslovuje kárný nález po vyličení děje a výsledcích průvodního řízení, že kárná rada přišla ku přesvědčení, že obviněný napsal inkriminovaný dopis, jsa přesvědčen, že na něm a jeho bratřích byl spáchán trestný čin. Správnost tohoto závěru nebere odvolání v odpor, noapak uvádí, že ani státní zastupitelství nemohlo obviněnému vytýkati nedostatek dobré víry ohledně vymáhaného plnění, neboť zastavilo trestní řízení zahájené proti obviněnému (ve směru zločinu vydírání). Arciž namítá odvolání, že podstatou kárného přečinu je vymáhání nějakého plnění hrozbami, aniž též třeba, by bylo vymáháno mala fide. Než nelze k námitce té přisvědčiti. Dle § 9 advokátního řádu jest advokát povinen, by zastupoval práva své strany proti komukoliv horlivě, věrně a svědomitě, a oprávněn, by použil útočných a obranných prostředků své strany jakýmkoliv způsobem, jenž neodporuje plné moci, svědomí a zákonům.

Dle § 86 tr. ř. má právo oznámiti trestný čin, jenž má býti stíhán z povinnosti úřední, obzvláště státnímu zástupci každý, kdo se dověděl o takovém činu, a právo to přísluší vzhledem na ustanovení § 47 tr. ř. obzvláště osobě, jež byla dotčeným činem ve svých právech poškozena, jež může se k trestnímu řízení připojiti a jež může uplatňováním svých soukromoprávních nároků zjednati si v rozsudku trestního soudu — s menším nákladem a často rychleji než cestou civilní rozepře — buď přímo exekuční titul aneb alespoň vhodný podklad pro nutnou ještě ža-

lobu u civilního soudu. Je-li takto osoba trestným činem poškozená zákonem oprávněna, by za účelem vymáhání svých nároků z trestného činu jí vzešlých dala trestním oznámením podnět a příčinu k trestnímu řízení, nelze jí upřít ani právo, by se toho, čeho se může domáhati trestním oznámením, domáhala zkrácenou cestou pohrůžky pachateli trestného činu, že oznámí trestný čin vrchnosti, nesplní-li pachatel nárok na náhradu způsobené škody. Jelikož je dle toho — předpokládajíc ovšem, že trestný čin byl spáchán a že vzešly z něho straně nároky jí uplatňované neb alespoň že strana tak předpokládala — pohrůžka trestním oznámením útočný prostředek, jehož použití zákon neodporuje, jest advokát — arci za stejného předpokladu — dle příkazu horlivého zastupování práv strany (§ 9 adv. řádu) přímo povinen, by vymáhal splnění nároků stranou uplatňovaných vyhrůžkou (opovědí) trestního oznámení, zůstaly-li mírnější pokusy o splnění nároků, zejména opověď civilní žaloby bez úspěchu a dá-li se očekávati, že nátlak opovědí udání u vrchnosti bude účinnější a úspěšný. V plnění povinnosti povolání nelze však shledati neslušnost, takže není ani zlehčováním cti a vážnosti stavu sama o sobě pohrůžka trestním oznámením, je-li advokát přesvědčen, že trestný čin, jehož udáním hrozeno, byl spáchán a způsobil škodu, o jejíž náhradu jde. Arciť může se pohrůžka sama o sobě bezvadná státi způsobem neslušným a tím čest a vážnost stavu zlehčujícím. Než, že by tomu tak bylo v této kárné věci, odvolání neuplatňuje. Odvolání shledávajíc patrně již ve skutečnosti pohrůžky — byť jen trestním oznámením — způsob vymáhání nároku, jaký zlehčuje čest a vážnost stavu, nerozvádí výtky, že čest a vážnost stavu byly zlehčovány způsobem, jakým obviněný v inkriminovaném dopise plnění (nárok) vymáhal, nedokazuje, že dopis líčil děj, jehož oznámením hrozeno, nepravdivě, nebo zkresleně nebo vymáhal nároky rozsáhlejší, než jaké byly dějem odůvodněny, a zejména neuplatňuje, že bylo hrozeno i návrhem, aby příjemci dopisu byli zatčeni, pokud se týče osoby jejich zajištěny, ač pak v oznámení skutečně učiněném — nebylo žádáno, by na bratry L—vy byla uvalena vazba, nýbrž jen, by jim byl znemožněn odjezd do ciziny (snad odnětím pasů), do které prý neustále jezdí. Z vyličených úvah, k nimž možno srovnati Dr. Lohsing, Oesterreichisches Anwaltsrecht str. 94/95, 127/128, jeví se napadený nález ve směrech odvoláním dotčených výsledkem správného použití zákona, takže bylo neodůvodněné odvolání zamítnouti.

